

somhed har jo Sundhedsraadet — ligesom det nuværende Sundhedskollegium — en anden Virksomhed, nemlig den responderende, den, der bestaar i at give Betænkninger, navnlig i Retsfager, over de mange Spørgsmaal, som der kunne forekomme om Tilregnelighed, om levende Fødsler, om Betydningen af Læstøner o. s. v. Til alle disse Spørgsmaals Afgørelse kræves der endnu yderligere, flere specielle Indsigter end de, der kunne være Tale om kunne være repræsenterede af de tre faste Raader i det administrative Kollegium. Derfor foreslaar Lovforslaget, at der desuden skal være tilførdnet tre lægevidenskabelige Mænd, nemlig en Psykiater, en Accoucheur og en Kirurg, fordi de Spørgsmaal, der opstaa, gerne falde ind under en af disse tre Specialiteter. Enten er det Spørgsmaal om tvivlsomme Sindstilstande i Tilregnelighedsmaterialet, eller ogsaa er det Spørgsmaal om levende Fødsler, for tidlige Fødsler og den Slags Spørgsmaal, eller ogsaa er det Spørgsmaal om Læstøners Karakter, Læstøners Følger o. s. v., som nærmest maa bevares af Kirurgen. De tre førstnævnte, Medicinaldirektøren og Medicinalraaderne, skulle udgøre den daglige Samvirken, om jeg saa maa udtrykke mig, dog saaledes, at den egentlige Styrer af Kontoret skulle være Medicinaldirektøren, som derfor ogsaa skulde være saaledes lønnet, at han ikke maatte beskæftige sig med andet end det samme. Ved Siden af ham skulde altsaa staa disse to Medicinalraader, der ogsaa skulde deltage i de daglige Forretninger og derfor maatte være nogenlunde ordentligt lønede, men dog ikke behøvede at deltage deri i den Grad, at de skulde være helt udelukkede fra at drive Praksis. Naturligvis kunde det sidste være det heldigste, men det vilde selvfølgelig komme til at koste flere Penges, og naar Spørgsmaalet tillige skal have det økonomiske Hensyn for Øje, har man ment, at det var den naturlige Maade at ordne Spørgsmaalet paa som stet i Lovforslaget. Hvad Farmaciens Stilling i Sundhedsraadet angaar, er den Bestemmelse, der staar i sidste Punktum af § 2, første Stykke, sat ind i Landstinget. Der stammer den fra. I mit oprindelige Forslag var der kun foreslaaet, at der skulde være een Farmaceut. Det forekommer mig egentlig endnu, at Farmacien forholdsvis var tilstrækkeligt repræsenteret ved een Repræsentant i Sundhedsraadet, der jo bliver betydeligt mere saataldigt end det nuværende Sundhedskollegium. Det syntes man imidlertid ikke i Landstinget, og derfor satte man der den Bestemmelse ind, at der skulde være to. Det var da egentlig mig, der gjorde, at For-

holdet blev drejet derhen, at det ikke just forlangtes, at det skulde være to fungerende Apotekere, hvilket Ønsterne nærmest gik ud paa, men at den ene ogsaa kunde være en anden i Farmaci tyndig Mand end netop en fungerende Apoteker. Min personlige Mening med Hensyn til dette er egentlig den, at det naturlige vilde være at vende tilbage til det oprindelige Forslag, nemlig kun een Farmaceut i Sundhedsraadet. Naar den faste Lægerepræsentation bestaar af tre, forekommer det mig, at det maatte være nok at have een Farmaceut efter den Rolle, som Farmacien i Almindelighed spiller i den overordnede Sundhedsbestyrelse. — Hvad Spørgsmaalet om Apotekervisitationen i § 5 angaar, er det jo, som den sidste ærede Taler bemærkede, en Ordning, som allerede er truffen. Det har jo nemlig for længe siden været anerkendt fra alle Sider, at den nuværende Visitation af Apotekerne ikke er tilfredsstillende af den Grund, at den ikke foretages af Folk, som have tilstrækkelig Special-Indsigt. Den hidtil indtil for ganske nylig gældende Ordning har jo været den, at det egentlig var Hystus, hvem det paahvilede at visiterer Apotekerne, men Hystus kan ikke saaledes være Remiser ex professo, som man maa være for at kunne udføre dette specielle Hverv, som kun Folk, der ere ganske særligt inde i de Ting, med Nytte kunne udføre. Derfor gaar man nu over til det System, at man i Stedet derfor skulde have en farmaceutisk uddannet Visitator, hvis væsentligste Virksomhed det altsaa blev at rejse omkring og visiterer Apotekerne. Det er imidlertid et aabent Spørgsmaal, om det er nok at have een, og det er egentlig nærmest det Spørgsmaal, som møder her paa dette Punkt. Det er et stort Spørgsmaal, om det er nok at have een; thi naar en grundig Visitation af Apotekerne skal finde Sted, kan denne ene Visitator ikke overkomme at visiterer alle Landets Apoteker i ringere Tid end 3 Uger eller saa. En aarlig eller en mulig endnu hyppigere Visitation af Apotekerne vilde nødvendigvis, at der maatte være flere. Men selv som det er nu, tror jeg dog, at man fra alle Sider maa være enig om, at det er en meget betydelig Forbedring i Sammenligning med det tidligere. — Hvad dernæst § 9 angaar, saa er den, ligesom ogsaa den Form, som den ærede Taler dolerede over, at den havde faaet, en Følge af Sagens Behandling her i Tingene og særlig i Landstinget. I mit oprindelige Forslag var det nemlig ikke foreslaaet, at der skulde kunne gaa til Domstolene. Der var det foreslaaet, at Ministeriet, naar hele Sundhedsraadet var enig deri, skulde være be-